Isa jäi wait. Ta ei teadnud nagu midagi enam wastata. Wiimaks ütles ta: „Jätame selle asja mõtlemise pääle. Eks t'aga aega ole. Seni kaua ei ole tast tarwis kellegile sõna lausuda. Katsu aga, poeg, ehk wõid weel asja muuta."

„Ei ma seda mitte wõi, isa!" ütles Jaan.

„Miks ei wõi," wastas isa, „inimene wõib tihti, mis ta tahab. Aga jätame asja esiotsa seisma. Eks saa näha!"

Kõigist neist sõnadest oli näha, et isa mitte pahane ei olnud, aga tal nähti kahju olewat, et poeg mitte nõnda ei teinud, nagu tema seda ette oli arwanud. See tegi teda õige kurwaks, aga juna dida oli tal wäga raske, sest et ta oma poega wäga armastas ja tema õnne soowis. Ta jäi aeda süga wasse mõttesse.

Jaan läks tuppa, kus ema talitas ja Tiiule trööstimise sõnu rääkis. Ahi oli just küdenud, ja Tiiu asutas leibu ahju panema hakkama. Ema läks Jaanile wasta ja küsis:

„Noh, mis isa rääkis?"

„Mis ta suuremat rääkis," wastas Jaan, „ta jäi ikka selle juure, et mina olekssin pidanud talle seda enne ütlema. Asi olla liig äkiste tulnud ja tahta järelemõtlemist. Selle pärast jäi ta ka järelemõtlemise pääle, ja ei pea meie seni kaua ta üle midagi rääkima. Pärast poole tuleb otsus."

Et isa talle teist abikaasa soowis, seda ei ütelnud Jaan mitte, sest see oleks Tiiud wäga kurwastanud. Aga sellegi pärast oli Tiiu juba küll kurb ja tahtis wägise Wäljaotsalt ära minna, mis aga

perenaene ja Jaan ei lasknud sündida. Küll püüdsiwad mõlemad teda trööstida, aga see ei tahtnud midagi mõjuda. Tema ütles ikka, et ta koormaks ja tüliks saaks olema ja et ta mitte nagu halastuse pärast Jaani abikaasaks ei tahaks saada. See pääle wastati talle, et ta kellegile tüliks ja koormaks ei saa, ja et Jaan teda mitte halastuse pärast abikaasaks ei himusta, waid oma armastuse pärast, mis tal tema wastu on. Nii räägiti weel mõndagi, mis siiski Tiiu meelt ei rõõmustanud. Kõige armsam oleks Tiiule nüüd olnud, kui ta oleks ära wõinud minna, sest tema meelest oli, nagu põleks maa ta jalgade all. Aga ta oli lubanud perenaesele abiks olla eesseiswal kibedal töö ajal, ja see pidas teda nüüd sõnast kinni. Pääle selle oli isa Jaak ka pererahwale heina tegema läinud, ja ei olnud teda selle pärast koduski. Jäi siis ka Tiiu ikka weel Wäljaotsale.

Jaan läks jälle teiste juure heinamaale, kust heinalised ka õhtulgi kodu ei tulnud, waid et ilm ilus oli, wärske heina pääl magasiwad, sest et rohkem kui kolm wersta wäsinud töölisele liig oli käia.

Kui Tiiu üksi oli, siis nuttis ta wäga palju ja tundis südames suurt walu selle üle, et ta waene laps oli ja et ta selle läbi sellele ei wõinud minna, kel'a ta süda armatses.

Kõige raskem oli tal õhtul söömalaual peremehega kokku juhtuda. Peremees oli laual wait ja ei rääkinud musta ega walget. Seda heldem ja lahkem oli aga perenaene Tiiu wastu. Kõik püüdis ta teha ja rääkida, mis wähegi Tiiu meelt wõis rõõmustada.

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1879, lk. 31